

Oda a Europa amb llàgrimes com avellanes

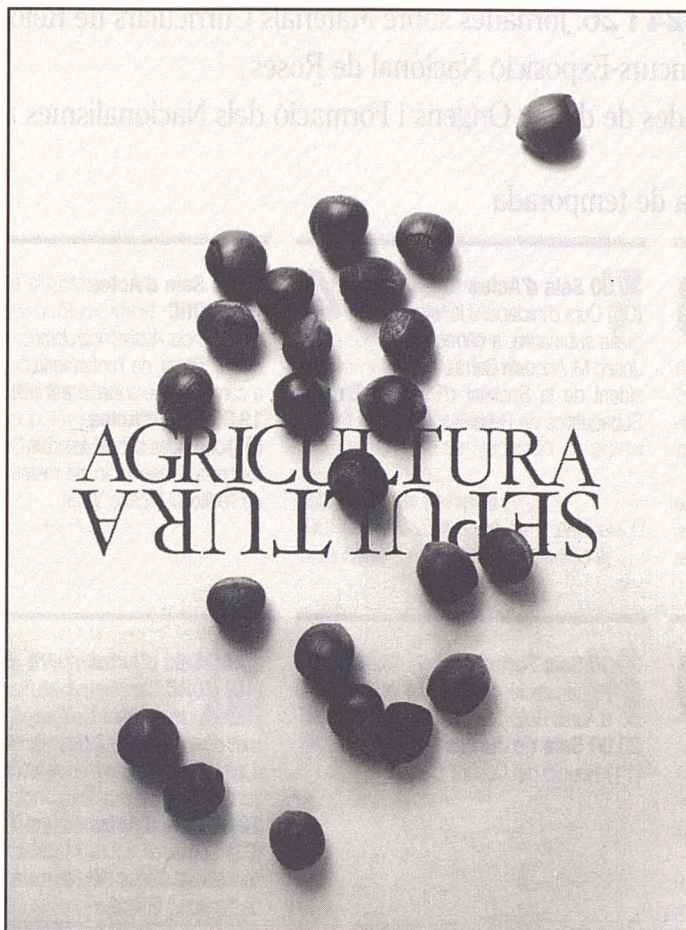

Foto: Salvador Juanpere

Com els espermatozous escadussers i progressivament debilitats del mascle contemporani, així esdeven *Corylus avellana* d'esparsa i cara de veure i baixa de nombre i amb poca persuació per a fertilitzar ningú, ni que sigui el propi consum intern d'un país incapaç ja de generar la seva pròpia nutrició, la mínima perpetuació de proteïnes, la reserva indispensable de genètiques, entre cadenes, serpentines helicoidals i llaços d'amor com els ressorts indispensables de la pròpia memòria.

De mitjan del XIX que oidium i fil·loxera descabdellaren la troca del cultiu de la vinya i l'art de fabricar i perfeccionar els vins de la collita per a teixir el gec d'una reconversió urgent i debatuda teòricament, no hi ha hagut al Camp de Tarragona setembre sense collita d'avellanes, sense la solada de color de sang presa que es diposita com pues de pigment en desor-

dre damunt la terra endreçada.

Oh, fruita seca indefugible! nucli magnètic de tots els nostres gests, els nostres somnis i la nostra suor!, fa cent trenta anys que et girem entom com satèl·lits hipnotitzats per un camp de mecàniques deterministes; generació a generació, cent trenta anys que guanyares la batalla de la discussió contra la replantació de ceps, cent trenta anys que t'imposares com a cultiu majoritari. Cent trenta anys durant els quals hem anat modificant estructuralment les nostres cases, i mudant l'obac dels cellers i els cubs frescals per solells magatzems airejats a les golfes del tercer pis. Cent trenta anys recollint-te gairebé una per una, de genolls per terra, a colles, a cants, com un desplegament de ritualització religiosa, com un prec assumit contra l'amenaça fatal que ens trepitja els talons: les males anyades, la incertesa permanent del preu, el flagell imminent dels

aiguats... cent trenta anys esgarapant la terra amb la punta dels dits, deixant-hi les ungles... fins que ens posarem a festejar amb tu, Europa.

Europa donzella. Europa seduída. Europa raptada. Europa lliurada a les fogositats del déu suprem de l'Olimp a l'ombra d'un plàtan riberenc. Europa onomàstica del Vell continent. Europa semita, cultura de navegants que teixiren la xarxa comercial més extrovertida de la Mediterrània cinc mil anys enrere!

Europa, filla de Fènix. Fins a les costes del Camp de Tarragona i impregnat a la crosta de la pedra del Mèdol de la Tarraco citerior, els romans ens havien apropiat els conductes del líquid seminal de Grècia i durant dos mil·lenis contemplàvem aquest mar plàcid amb la imaginació prenyada pel tremp de les mitologies. Ens arriben encara fins a les arenes de Tarragona, Salou, Cambrils, Montroig, les antigues salabrorers del mar Egeu, les espumes excitades de les costes meridionals de Creta on, a Gortina, el propi Zeus et va posseir amb fúria de brau i estratègies de déu enamorat.

Recomposada princesa fenícia, ens has encaterinat mentre collies flors per les pastures i des del mil nou-cents vuitanta-sis que formalitzàvem les nostres relacions d'integració comunitària, l'equilibri socio-econòmic amb la nostra terra va definitivament per mals averanys i pren el color crític de les catàstrofes irreversibles. Ha caigut estrepitosament el preu del nostre producte vital, oh Europa.

Avellana, emmalurada fruita i cansada esperma dins de càpsules de closca, ferida de mort contra els espasmes del segon mil·leni, desatesa, relegada, agonitzada flegma dins d'un llarg continent de paperassa; Tractat de Roma, Acta Unica, Maastricht. Articles, signatures, concessions, impositions, acords, estratègies, velocitats de primera i de segona... Mentre ens debatam políticament per instaurar-te com la vella deessa mitològica enmig de les dotze comares del veïnat, aquí, al Camp de Tarragona, en aquesta cèl·lula minúscula del teu continent de diversitats i anhels de llibertat,

se'ns planta davant l'esfondrament patètic de la nostra complexitat secular amb la Terra.

Agricultura, des d'ara, a casa nostra ritmarà amb supultura, Europa. Davant per davant dels nostres ulls has canviat els teus vestits de gasa, la transparent porositat del teu *supparum* de seda, per una agra mortalla de Tractats de la Unió i t'assembles a una dona de fer feines que fa dissabte i té ordres estrictes d'endreçar la casa comuna, de treure tot vestigi de pols per arqueològica que sigui, per molt duchampniana que ens sembli la seva textura, per molt vital a la nostra supervivència i per molts estrats que representi a la coherència de la nostra genealogia sectorial.

Oh Europa!, dins d'aquesta frenètica disposició d'un nou ordre de cohesió d'interessos, de consens i de cooperació econòmica, un fantasma blau comissionat per Brussel·les ha inoculat a la nostra llavor blanca un virus letal, incombustible, el germen irreversible del desànim i de l'atzucac. Sense possibilitats de viure ni facultats per procrear, ens ajupim al pes del teu mapa profilàctic, Europa, i som una tribu més que dimiteix de viure, que s'esborra del gran llistat ètnic de les diversitats. Però...

Ens venjarem (tenim infraestructura per fer-ho), empudegarem la bóveda celèstia d'aquest *Mare Internum* amb el tuf infame de la nostra refinaria de cru i les químiques. Diòxid de sofre, òxids de nitrogen, hidrocarburs, àcid cianhídric, fòsgè, clor, àcid fluorhídric, acrilonitril. Entintarem el blau d'aquest mar de llegendes amb miccions sulfuroses i residus nuclears perquè s'oblidi tot rastre planetari del teu coit mític amb Zeus. I construïrem un parc recreatiu per atraure i estimular el concepte de cultura del simulacre, tal com ens diu Baudrillard, i emmascar així tot vestigi de realitat, diversa, profunda, mediterrània. I encara: arrancarem els plàtans ombrívols de les vores de totes les nostres carreteres.